

Sygn. akt I NSW 194/19

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

SSN Aleksander Stępkowski

w sprawie z protestu wyborczego K. P.

przeciwko ważności wyborów do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych

w dniu 14 listopada 2019 r.

pozostawia protest bez dalszego biegu.

UZASADNIENIE

W dniu 24 października 2019 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo z którego treści wynika zamiar złożenia protestu wyborczego przez K. P., działającego w imieniu własnym, jako wyborca, którego nazwisko w dniu wyborów było umieszczone w spisie wyborców w obwodzie nr [...] na terenie Miasta K.. W piśmie zarzucono komisjom wyborczym nieprawidłowe zliczenie głosów i niespójności w protokołach wyborczych, mogące mieć wpływ na wynik głosowania i skutkować nieważnością wyborów w sejmowym okręgu wyborczym nr [...] (W.). Pismo nie zostało podpisane.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 101 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, wyborcy przysługuje prawo zgłoszenia do Sądu Najwyższego protestu przeciwko ważności wyborów na zasadach określonych w ustawie. Zasady te zostały określone w przepisach ogólnych Kodeksu wyborczego (art. 82 i art. 83) oraz w odniesieniu do wyborów do Sejmu w art. 241-246 Kodeksu wyborczego. Stosownie do art. 241 § 1 k.wyb. protest przeciwko ważności wyborów wnosi się na piśmie do Sądu Najwyższego w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia wyników wyborów przez Państwową Komisję Wyborczą w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 241 k.wyb. protest wnosi się z zachowaniem formy pisemnej, co wyklucza np. wniesienie protestu w formie elektronicznej (*vide*: postanowienie Sądu Najwyższego z 25 października 2011 r., III SW 70/11). Prawidłowo wniesiony protest, zgodnie z art. 242 § 1 k.wyb. Sąd Najwyższy rozpatruje w postępowaniu nieprocesowym, stosując w tym zakresie przepisy k.p.c. odpowiednio, z uwzględnieniem specyfiki postępowania w przedmiocie rozpoznania protestu wyborczego. Oznacza to w szczególności, że na podstawie art. 511 § 1 k.p.c., w zw. z art. 187 § 1 k.p.c. i art. 126 § 1 pkt 4 k.p.c. protest wyborczy musi zawierać podpis osoby go wnoszącej (*vide*: postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., III SW 84/15).

Natomiast brak jest podstaw do zastosowania ogólnej regulacji wynikającej z art. 130 k.p.c., wobec szczególnego uregulowania zawartego w art. 241 k.wyb., wskazującego warunki wniesienia protestu, termin wniesienia protestu oraz konsekwencje wniesienia pisma, które nie spełnia warunków określonych w art. 241 k.wyb. lub wniesionego przez osobę nieuprawnioną. Z tego powodu nie wzywa się osoby wnoszącej pismo, które miało stanowić protest wyborczy do uzupełnienia braków formalnych poprzez jego podpisanie. Pismo wskazujące K. P. jako swojego autora, nie zostało podpisane, co nie pozwala uznać go za protest wyborczy. Wszystkie regulacje odnoszące się do rozpoznania protestu, jakie znajdują się w Kodeksie wyborczym odnoszą się do protestu faktycznie wniesionego do Sądu Najwyższego, a więc pisma określonego podmiotu kwestionującego wynik wyborów z określonych powodów. Podstawową cechą takiego pisma musi więc być fakt sporządzenia przez określoną osobę, jako wyraz jej woli podważenia wyniku wyborów, a fakt ten jest niewątpliwy jedynie wówczas, gdy protest wyborczy jest

podpisany. Przepis art. 242 § 1 k.wyb., stanowiący o rozpoznaniu protestu wyborczego w trybie nieprocesowym oznacza zatem, że tryb ten należy stosować w sytuacji, kiedy dochodzi już do rozpoznania sprawy zainicjowanej protestem. Nie ma więc podstaw do stosowania art. 130 § 1 k.p.c., który zważywszy na specyfikę postępowania w przedmiocie rozpoznania protestu, z natury rzeczy, dotyczyłby fazy nie oceny protestu, o której mowa w art. 242 § 2 k.wyb., ale wręcz oceny, czy do wniesienia protestu w ogóle doszło. Jedynym rozwiązaniem takiej sytuacji, przewidzianym w Kodeksie wyborczym jest pozostawienie protestu bez dalszego biegu, a więc rozstrzygnięcie tożsame z decyzją podejmowaną co do protestu faktycznie wniesionego, ale obarczonego brakami w zakresie wymogów, o jakich mowa w art. 241 k.wyb. (art. 242 § 1 k.wyb.).

Dodatkowo podkreślić należy, że w myśl art. 241 § 3 k.wyb. wnoszący protest powinien wskazać w nim zarzuty oraz przedstawić lub wskazać dowody, na których opiera te zarzuty. Wskazanie zarzutów i dowodów jest wymogiem formalnym protestu wyborczego, którego niespełnienie skutkuje pozostawieniem go bez dalszego biegu, stosownie do treści art. 243 § 1 k.wyb.

Wobec powyższego, w związku z niezachowaniem wymogów określonych w art. 241 k.wyb. oraz art. 421 § 3 k.wyb. Sąd Najwyższy, na podstawie art. 243 § 1 k.wyb., orzekł jak w sentencji postanowienia.